

Opa is naar de hemel

Jeroen komt uit school. Als hij naar binnen rent, roept hij bij de voordeur: 'Hoi, ik ben er! Mag ik vanmiddag voetballen met Joost?' Hé, wat raar. Meestal komt mama meteen naar de gang. Maar nu is het zo vreemd stil in huis.

Als Jeroen in de kamer komt, ziet hij dat mama bij de tafel zit. Ze heeft haar hoofd in haar handen. Papa staat naast haar. Hij heeft zijn arm om haar heen. Mama haar ogen zijn rood. Heeft ze gehuild? Het blijde gevoel verdwijnt. Jeroen slikt, het lijkt of er ineens iets in zijn keel zit. Een prop die hij niet kan wegslikken. Wat is er gebeurd? Papa loopt naar hem toe. Hij legt zijn hand op Jeroen zijn schouder. 'Dag kanjer van mij,' zegt hij. Zijn stem klinkt raar, alsof er barstjes in zitten. 'Kom erbij zitten, we moeten je iets vertellen. Opa is vanmorgen gestorven.' 'O-pa? O-pa Bart?' stottert Jeroen. Mama knikt. Jeroen sluit zijn ogen en ziet opa zo voor zich. Zaterdag is hij nog bij opa en oma op bezoek geweest.

Opa is al een tijd ziek. Zijn bed staat in de kamer. Elke dag komt er een aardige verpleegster van de Thuiszorg op bezoek. Ze draagt een witte schort en ze verzorgt opa. Oma helpt opa bij het geven van eten en drinken.

Als Jeroen op bezoek komt mag hij meehelpen. Het leukste is als hij op het knopje mag drukken van de afstandsbediening dat aan opa's bed hangt. 'Opa, je gaat weer omhoog hoor!' waarschuwt Jeroen. Bzzz... tot opa zit, met zijn hoofd in de kussens. Jeroen pakt het kopje en opa drinkt uit een rietje. Daarna geeft Jeroen opa eten. Hij schuift voorzichtig de lepel in opa's mond. Oma strijkt hem over zijn haren. 'Wat zorg jij goed voor opa. Je bent een top - verpleger,' lacht ze.

Als ze naar huis gaan zegt oma: 'Ik denk dat opa niet lang meer bij ons zal zijn. Hij is zo moe. Misschien komt Jezus hem wel snel halen.'

Nu is het dus zo ver. De tafel voor Jeroen is gedekt. 'We eten een boterham en dan gaan we naar het huis van oma,' zegt mama. 'Opa is bij oma thuis, in de kamer. Ze hebben zijn lichaam in een mooie houten kist gelegd. Als je wilt, mag je bij opa kijken.'

Jeroen smeert zijn brood en strooit de hageltjesslag, zoals hij het noemt, over zijn boterham. Gek... anders is hij daar dol op, maar nu heeft hij geen trek om te eten. Zijn buik voelt raar. Het lijkt of er een knoop in zit die hem misselijk maakt.

Jeroen snapt het niet. Opa is toch naar de hemel? Hoe kan hij dan ook bij oma in de kamer zijn? Mama schenkt karnemelk in Jeroen zijn beker. 'Jeroen, wat denk je, wat is belangrijker, de karnemelk of het pak?' 'Stomme vraag, de karnemelk natuurlijk. Als de karnemelk op is gooi je het pak gewoon weg.' Mama knikt: 'En toch kan de karnemelk niet zonder het pak. In die verpakking wordt de karnemelk van de fabriek naar de winkel gebracht. En als je karnemelk wil drinken schenk je het uit het pak. Het pak is dus nodig zolang als we de karnemelk gebruiken.' Jeroen kijkt op van zijn boterham. Wat heeft die karnemelk nu met opa te maken? 'Jeroen, het is misschien een raar voorbeeld. Maar misschien helpt het jou om te begrijpen wat er met opa is

gebeurd. Opa had zijn lichaam nodig om hier op aarde te leven. Daar kon hij alles mee doen: eten, drinken, lopen, werken, slapen, bewegen, noem maar op. Maar nu opa in de hemel is, heeft hij dat lichaam niet meer nodig. Het is net als bij de lege verpakking, die is overbodig als de karnemelk eruit is. De echte opa woont niet meer in zijn lichaam. Opa zélf is eruit gegaan, hij woont nu bij Jezus in de hemel.

'Opa lachte altijd en dan had hij van die pretogen. Kan hij daar ook lachen?' vraagt Jeroen. 'Vast en zeker, ik denk dat zijn ogen nu stralen omdat alles zó fijn is in de hemel,' zegt mama. Haar stem trilt een beetje. 'Opa heeft nu geen pijn en verdriet meer.'

Jeroen zit achter in de auto. De regen spat tegen de autoruit. De druppels lijken op tranen die over het raam naar beneden glijden. 'Tranen uit de hemel,' zegt mama. Jeroen volgt met zijn ogen de beweging van de ruitenwissers: naar links - rechts - links - rechts.

Jeroen denkt aan opa. De tranen biggelen over zijn wangen. Jeroen veegt met de mouw van zijn jas zijn neus schoon. Waarom hebben zijn ogen niet van die ruitenwissers om de tranen weg te wissen? Dood zijn is voor altijd, heeft papa gezegd. Nooit meer gaat opa met hem een uitstapje maken, nooit meer! Jeroen denkt aan de laatste keer, voor opa ziek werd...

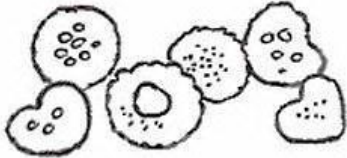
Jeroen gaat met opa naar het strand. Opa heeft Jeroen een vlieger gegeven. Een knalrode, met mooi gekleurde figuren erop. Samen laten ze de vlieger op. Jeroen rent met de vlieger vooruit. Los!... En dan zien ze hoe de wind de vlieger meeneemt, al hoger en hoger. 'Wow!' schreeuwt Jeroen boven het geluid van de wind uit. 'Wat gaat hij hoog, wel tot de hemel!' Opa lacht: 'De hemel is nog veel hoger en veel verder.' 'Hoe hoog?' Jeroen wijst naar een vliegtuig. 'Nog hoger? Opa, waar is de hemel eigenlijk?' Opa haalt zijn schouders op. 'Ik weet het niet jongen. Maar ik weet wel dat het daar bijzonder fijn en mooi is. Stel je eens voor, daar mag je Jezus zien.'

Opa wijst naar de grote witte wolken die in de lucht voorbij drijven. 'Weet je Jeroen,' zegt opa, 'de Here Jezus heeft beloofd dat Hij ons eens op de wolken komt halen. Als je van Hem houdt, mag je met Hem meegaan. Is dat niet gaaf? Kijk, nu knipper jij even met je ogen. In zo'n kort ogenblik gaan we allemaal omhoog. Dan brengt Jezus ons naar Zijn huis in de

hemel.' Boven Jeroen zijn neus komt een rimpeltje. 'Duurt dat nog lang? Misschien ga je wel eerder dood. Opa, is dat dan ook fijn? Opa moet erom lachen: 'Geen idee, ik heb het nog nooit meegemaakt. Maar God houdt ontzettend veel van ons. Hij vindt het fijn als je bij Hem komt wonen. Je voelt je in de hemel meteen thuis, zeker weten!' Jeroen is er stil van. Je hoort alleen het geluid van de branding en het ruisen van de wind. Dan roept hij: 'Ik snap het opa! Dood gaan is dus een soort verhuizen, maar dan voor altijd.'

De auto stopt voor het huis van oma. Jeroen slikt als hij oma alleen bij de deur ziet staan. Hij mist opa. Hij liep altijd enthousiast naar de auto om hen te begroeten. Dan gaf hij een tik op zijn schouder en riep: 'Ha beste vriend, fijn dat ik je weer zie!' Papa en mama lopen voorop naar de kamer. Jeroen twijfelt, alsof hij wordt tegengehouden. Een vreemd gevoel kriebelt in zijn buik. Hij durft niet zo goed de kamer binnen te gaan. Jeroen wacht even, en loopt dan snel achter papa en mama langs naar de keuken. Hij hoort hen praten bij de bruine kist die in de kamer staat. Op de plek waar eerst het bed van opa stond. 'Het lijkt alsof hij ligt te slapen,' fluistert mama. Ze praat zacht, net of ze hem niet wakker wil maken. Maar opa kan toch niet meer horen? En hij doet zijn ogen niet meer open. Nooit meer!

Oma legt een arm om Jeroen. 'Wil je me helpen bij het inschenken van de thee?' Jeroen knikt en schenkt zwijgend de thee in de kopjes. Hij denkt eraan, dat hij opa niet meer hoeft te helpen bij het drinken van zijn thee. Een warme traan glijdt over zijn wang en valt in het kopje. 'Deel jij de koekjes uit?' vraagt oma. Met een schaal vol koekjes loopt hij snel langs de kist. Vlug kijkt hij even in de kist. Dan zet hij de koekjes op de tafel. Oma steekt haar hand uit. 'Wil je samen met mij even bij opa kijken?' Jeroen pakt haar hand. In zijn andere hand verkruid hij ongemerkt een koekje. Het valt kapot op de grond.

De kist staat op een lange tafel met een grijs kleed. Opa heeft zijn mooie pak aan dat hij zondags altijd droeg. Hij ligt met zijn hoofd op een glimmend wit kussen. De kist is bekleed met een glanzende witte stof. Jeroen zucht. Het is opa, zijn opa Bart, en toch... Jeroen wijst naar de handen van opa, die handen zijn nu zo anders, zo wit. Oma knikt. 'Opa's hart klopt nu niet meer. Daarom hebben zijn handen nu een andere kleur.' 'Opa kan toch niet meer zien? Waarom heeft hij dan wel zijn bril op?' vraagt Jeroen. 'Zo lijkt hij het meeste op je opa, zoals je hem altijd hebt gekend,' fluistert oma.

Jeroen kijkt nog even en dan laat hij zich op de bank vallen. Hij neemt een slok van zijn appelsap, maar het lukt niet om die prop in zijn keel door te slikken. Het koekje smaakt hem niet.

Jeroen hoort hoe papa en mama met oma praten. Er is nu heel veel te doen. Oma vertelt dat er straks een mevrouw komt die hen zal helpen. Er moeten kaarten worden gedrukt. Iedereen die opa kent, moet weten dat hij is gestorven. En ze praten over wanneer opa begraven zal worden.

Jeroen glipt de kamer uit. In de gang hangen de jassen. Hé, daar hangt ook de donkerblauwe jas van opa. Jeroen pakt de jas van de kapstok en trekt hem aan. De mouwen zijn te lang en de jas hangt tot over zijn knieën. Even in de grote spiegel kijken. Jeroen merkt niet dat papa naar de gang is gekomen. Jeroen zwaait met zijn armen. De uiteinden van de mouwen wapperen heen en weer. Jeroen kijkt naar zijn ogen. Grappig, die hebben dezelfde bruine kleur als opa. En dat kuiltje in zijn kin, dat heeft opa ook. Hij doet de zware bromstem van opa na. 'Ha Jeroen! Fijn dat je er weer bent!' 'Dag opa!' Jeroen maakt een buiging, en draait voor de spiegel. Pas dan ziet hij papa staan. Papa lacht naar hem. Vlug doet Jeroen de jas uit en hangt hem weer bij de andere jassen. Maar wat doet papa nu raar. Hij praat zomaar tegen de jas van opa. 'Dag jas, wil je nog een keer zwaaien?' vraagt papa. 'En wil je nog eens een buiging maken? En ronddraaien?' Jeroen schiet in de lach. 'Die jas luistert niet naar mij,' zegt papa zo verbaasd mogelijk. En net deed hij al die

bewegingen wél. Snap jij dat nou?' 'Vind je het gek,' roept Jeroen. 'Er zit niemand meer in die jas.' 'O, zit dat zo!' Vader slaat zichzelf tegen zijn hoofd. Dan kijkt hij opeens heel serieus. 'Jeroen, en als je nu tegen opa zou zeggen: 'Hé wordt eens wakker. Doe je ogen eens open...' Jeroen schudt zijn hoofd. Dat kan toch niet! Maar nu begrijpt Jeroen opeens waarom papa zo raar deed. 'Er zit niemand meer in. Ik, eh, bedoel, opa zit er niet meer in.' Papa knikt en pakt Jeroen stevig bij zijn armen. 'Zo is het jongen, in de kist ligt het lichaam van opa. Maar opa zelf, die lieve opa van wie je zoveel houdt, die zit er niet meer in. De echte opa is nu bij de Here Jezus!'

Het is vijf dagen later. Jeroen wordt wakker. Hij hoort hoe de regen tikt tegen de ruit. 'Bah, regen,' denkt Jeroen. 'Net nu opa vandaag wordt begraven!' Jeroen zijn kleren liggen klaar op een stoel. Een écht pak: een broek met een jasje, en een overhemd met een strik. Jeroen springt uit bed en gaat zich vlug wassen. Als Jeroen zich aankleedt, kijkt hij in de spiegel. Hij denkt aan opa Bart. Hij zou eens moeten zien hoe deffig hij er nu uit ziet. Hè, in zijn keel voelt hij weer die nare prop. De strik knelt om zijn keel. Weg met die strik! Met bibberende vingers opent hij het bovenste knoopje van zijn overhemd. Zo, dat voelt al iets beter.

Als Jeroen beneden komt zitten papa en mama aan tafel. 'Zullen we eerst gaan bidden?' vraagt papa. 'Jeroen, is er iets wat jij aan de Here Jezus wil vragen?' Daar hoeft Jeroen niet lang over na te denken. 'Dat het droog is als we opa gaan begraven,' zegt hij.

Na het ontbijt gaan ze naar het huis van oma. De kist met het lichaam van opa is al naar de kerk gebracht. Het huis is vol met mensen: ooms en tantes en neven en nichten. Na het drinken van koffie en limonade rijden ze in een stoet naar de kerk.

Het is nog stil in de kerk. De kist staat vooraan. Er liggen prachtige bloemen op het deksel. 'Het lijkt wel of opa op ons allemaal ligt te wachten,' denkt Jeroen. 'Wat een gekke gedachte, dat kan toch niet?'

In de hal, bij de ingang, ligt een boek. 'Jeroen, wil je zelf je naam in het boek schrijven?' vraagt mama. Jeroen schrijft met mooie lusletters zijn naam op een lege bladzijde. Het puntje van zijn tong steekt uit zijn mond. Hij wil het zo mooi mogelijk doen. Na een poosje komen er mensen binnen. Ze schrijven ook hun naam, en waar ze wonen, in het boek.

Jeroen zit naast papa en mama op de voorste rij. Dan gaan ze staan, ook oma, en ooms en tantes. Hij ziet hoe de mensen in een rij zachtjes naar binnen lopen. De mensen geven je een hand. Hoe noemde papa het ook alweer? Ze gaan je con... condoteren, nee... Het is geen feliciteren, dat doe je als je iets te vieren hebt. Maar... hoe heet het dan wel? Een mevrouw steekt haar hand uit naar Jeroen en zegt: 'Gecondoleerd, nu je opa hier niet meer is.' Sommige mensen geven een aai over zijn haar. Net of hij nog een kleine jongen is.

Jeroen kijkt naar de deur. Hé, zijn vriend Joost komt nu met zijn vader en moeder naar binnen. 'Hoi!' wil hij roepen, maar nog net op tijd bedenkt hij dat hij zacht moet doen. Als Joost even later voor hem staat, geeft hij Jeroen ook een hand. Dat doet hij anders nooit. 'Ik vind het erg dat opa Bart is dood gegaan,' zegt Joost. Jeroen knikt. Gek, nu zijn vriend voor hem staat prikken de tranen weer in zijn ogen. 'Geef niet hoor. Toen ik het hoorde, moest ik ook huilen,' fluistert Joost in zijn oor.

Als alle mensen zijn gaan zitten gaat de dienst beginnen. Zingen, bidden, weer zingen. Jeroen kent de liederen wel, maar het lukt niet om mee te zingen. Het lijkt of zijn keel dicht zit.

Opeens loopt papa naar voren. Hij vertelt iets over opa. Leuke dingen die ze samen beleefd hebben. Maar ook over de tijd dat opa ziek was. Bij het laatste bezoek zei opa: 'Misschien ga ik wel snel naar de hemel.' Vader vertelt dat zijn bruine pretogen toen nog meer glinsterden. Papa slikt even. 'Gelukkig weten we dat hij daar nu is aangekomen.'

Jeroen sluit zijn ogen. Hij hoort niet wat er verder wordt gezegd. Hoe zou het nu bij opa in de hemel zijn? Kon hij maar heel eventjes om een hoekje kijken. Lacht de Here Jezus nu naar opa? Jeroen schrikt als het orgel begint te spelen. Opa's lievelingslied: 'U zij de glorie, opgestane Heer.' Alle mensen gaan staan. Papa, twee ooms, en drie oudere neven lopen naar voren. Ze dragen de kist de zaal uit.

Na de dienst rijden ze in een lange stoet naar de begraafplaats. Jeroen rilt, het regent nog steeds. Een grote lange zwarte auto rijdt vooraan. Bij de begraafplaats staan zes mannen. Ze dragen een zwart pak en een hoge hoed. Voorzichtig tillen ze de kist uit de auto. Ze lopen langzaam en dragen de kist naar het graf. Alle mensen lopen achter hen aan.

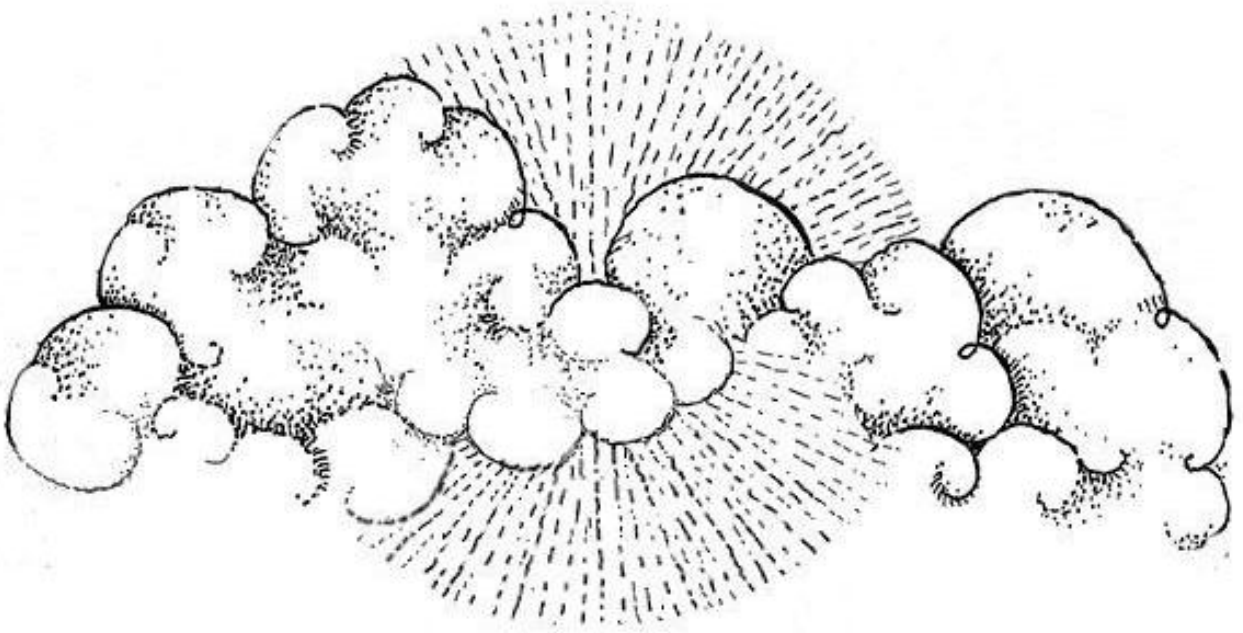
Het is stil op de begraafplaats. Je hoort alleen het knerpen van het grind onder je voeten. En het fluiten van een vogel in de boom. Jeroen kijkt omhoog, waar zit die vogel? Hé, voel eens... het regent niet meer!

Alle kleinkinderen hebben een witte roos in de hand. Jeroen wilde er een kaartje aan hangen. Hij heeft er iets op geschreven. Straks mogen ze de roos op de kist van opa leggen.

De stoet blijft staan. De zes mannen zetten de kist boven een gat in de grond. Jeroen knijpt in zijn handen als hij het diepe gat ziet. Hij vergeet dat hij de roos voorzichtig moet vasthouden. Een scherpe stekel prikt in zijn hand.

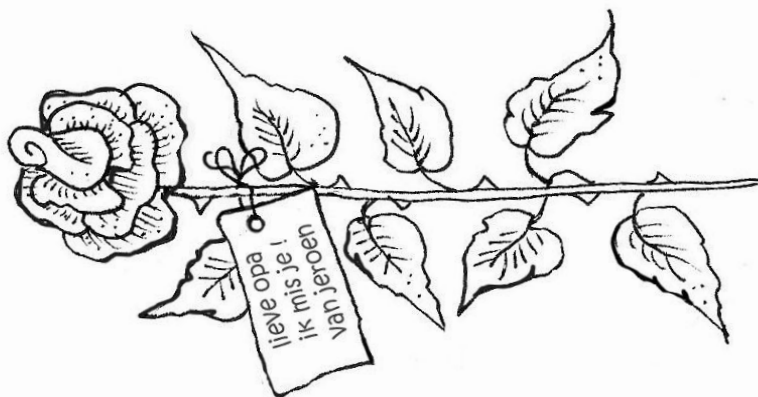
Mama legt haar hand op zijn schouder. 'Toe maar, je mag de roos nu op de kist leggen,' fluistert ze. Snel legt Jeroen zijn roos naast de andere rozen. Hij voelt een stekende pijn in zijn buik. Hij wil niet langer kijken naar de kist met rozen, die langzaam naar beneden zakt in die diepe kuil. 'Stoppen ze opa nu in de grond?' Nee... nee... daar wil hij niet aan denken.

Jeroen kijkt omhoog naar de lucht. Op dat moment schuiven de wolken opzij en schijnt de zon er tussendoor. De zon geeft de grijze wolken een gouden rand. Een zonnestraal schijnt op zijn gezicht. Jeroen denkt aan die keer dat hij samen met opa op het strand aan het vliegeren was. 'De Here Jezus komt ons halen op de wolken.' zei opa. 'Dan zijn de wolken vast ook van goud,' denkt Jeroen. 'En dan zie ik opa Bart weer. Opa is nu al in dat stralende licht. Wat zei hij ook alweer? Je voelt je meteen thuis als je bij God in de hemel komt wonen.'

'Ga je mee Jeroen?' zegt mama zacht. Ze slaat haar arm om hem heen en drukt hem stevig tegen zich aan. Zo lopen ze langzaam terug naar de auto's. Nog één keer draait Jeroen zich om. De zes mannen staan nog bij het graf. Het lijkt wel of ze de wacht houden. Jeroen zwaait nog even. 'Dag lieve opa Bart, tot ziens!'

In de Bijbel staan veel beloftes dat we eeuwig leven hebben ontvangen, door het geloof in de Here Jezus:

- *Want God had de wereld zo lief dat Hij zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leeft.*
Johannes 3 vers 16
- *Wie in de Zoon gelooft heeft eeuwig leven.*
Johannes 3:36a
- *Ik geef ze eeuwig leven, ze zullen nooit verloren gaan en niemand zal ze uit mijn hand rukken.*
Johannes:10:28
- *God heeft ons eeuwig leven gegeven, en dit leven is in Zijn Zoon.*
1 Johannes 5:11
- *Joh. 5:24, Joh. 6:47, Rom. 6:22-23, 2Kor. 5:1, 1Joh. 2:25, e.a.*

Opname van de gemeente:

- *Wanneer de bazuin van God weerklinkt, zal de Heer zelf uit de hemel neerdalen. Dan zullen eerst de doden die Christus toebehoren opstaan, en daarna zullen wij, die nog in leven zijn, samen met hen worden weggevoerd op de wolken en gaan we de Heer in de lucht tegemoet. Dan zullen we altijd bij Hem zijn.*
1 Thessalonicenzen 4:16,17 (vers 13 – 18)
- *Ik zal u een geheim onthullen: wij zullen niet allemaal sterven – toch zullen we allemaal veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, in een oogwenk, wanneer de bazuin weerklinkt, zullen de doden worden opgewekt met een onvergankelijk lichaam en zullen ook wij veranderen. Want het vergankelijke moet worden bekleed met het onvergankelijke, dit sterfelijke met het onsterfelijke.*
1 Corinthiërs 15: 51-53